

naša zvezda

Marijina kongregacija

MK je zrastle iz duhovnih vaj sv. Ignacija, iz te visoke šole pravega, globokega duhovnega življenja, zlasti pa iz premišljevanja o Kristusu Kralju. Tu gledamo pred seboj Kristusa, ki je odločen, da osvoji za Boga Očeta ves svet. Kliče nas, da bi šli z njim, da bi se vojskovali v tovarišiji z njim in delili tudi zmago z njim. Poziva nas, da bi živeli, kakor vidimo živeti njega, da bi šli z njim tudi skozi ponižanje, krivice, trpljenje in, če treba, tudi v smrt.

Kdor je zdrave pameti, kdor ima zdrav čut za prave vrednote, bo šel za njim. Vsaj toliko bo šel in se boril, da bo kakor Kristus otrok božji, da si bo obvaroval posvečujočo milost v borbi s svetom in satanom in s svojimi slabimi nagnjenji, in uporabljal za to orožje, milostna sredstva: molitev in svete zakramente.

Toda, kdo se bo zadovoljil samo s tem, kar je neobhodno potrebno za zveličanje? Jezus se je popolnoma žrtvoval, da bi imeli življenje, da bi ga imeli v izobilju: ker je ljubil svoje, jih je ljubil do skrajnosti. Tako se mu bo tudi tisti, ki se je vnel v navdušenosti za Kristusa in njegovo kraljestvo, popolnoma daroval. Ne bo se zadovoljil samo z obrambo, marveč se bo trudil za osvojitve samega sebe in svojega okolja za Kristusa. Napovedal bo boj vsaki počutnosti in posvetnosti. Trudil se bo odlikovati se v ljubezni do Kristusa: kakor se je Kristus odlikoval v ljubezni do nas. Skušal mu bo biti podoben do podrobnosti v vsakdanjem življenju, delal v njegovem mišljenju, trpel z njim za isto stvar. Kratko rečeno: gojil bo duhovno življenje in deloval apostolsko.

Postati Kristusu podoben, to je namen življenja. Čim bolj obleči Kristusa, to je prava vsebina življenja, v tem je duhovno življenje!

Jezusova deviška mati Marija pa je vse to v najvišji meri uresničila v svojem življenju. Vzor je vsem plemenitim, velikodušnim Jezusovim učencem in apostolom, ki nadaljujejo njegovo delo za posvečevanje duš. Posoda je vse svetosti in Kraljica apostolov.

Jezus in Marija sta tako tesno združena. Ne samo tistih devet mesecev, ko ga je nosila pod srcem, marveč za vse veke sta združena. Kaj, če bi se nje oklenili? Gotovo bi nas delilka vseh milosti pripeljala k svojem Sinu in bi po njej postali njemu podobni. To je bistvena misel Marijine kongregacije.

Kakor je izšla iz duhovnih vaj, iz premišljevanja o Kristusu Kralju, Družba Jezusova, tako je izšla tudi Družba Marijina.

Kdor ne ve, kaj je hoja za Kristusom, kaj je duhovno življenje in apostolat, ne more razumeti, kaj je in kaj hoče MK. Kdor nima resne volje za duhovno življenje, za ljubezen do Jezusa, za žrtvovanje brez pridržka, ne more MK krav ceniti in pravično soditi.

MK je po svoji zamisli, po pravilih in sporočilih cerkvena organizacija — vsekakor hierarhično zgrajena! —, ki hoče versko zgrabiti celega človeka v zasebnem in javnem življenju; hoče njegovo naravno in nadnaravno življenje zblížati in prepojit s Kristusovim življenjem. Kakor ni bil Kristus individualističen in ne Marija, tako tudi MK ni individualistična! MK ima samo en namen: oblikovati drugega Kristusa v nas, z istim božjim življenjem, mišljenjem in obzorjem.

Vprav zato je MK vedno naglašala, da sprejema le izbrane, nikakor pa ne množice; le tiste, ki so sposobni za šolanje v popolnosti in verskem apostolstvu. To so pa le tisti ki razumejo Kristusa in Marijo in se hočejo odlikovati v njuni družbi in službi.

Še manj pa je MK društvo za zabavo in razvedrilo; tudi ni zatišje mladostnim, da se v njej skrijejo pred slabimi vplivi; tudi ni društvo, ki bi se zadovoljilo, da napravi kaj dobrega tako ali tako. Ne in tisočkrat ne! »MK namerja posredovati svojim članom kar največjo svetost in razširjati na mnoge druge svoj vpliv« (12. pravilo).

Preden se kandidat slovesno sprejme v MK, mora poznati in razumeti njena pravila. Še več, dokazati mora z dosedanjim življenjem razumevanje kongregacijskega duha in da ima resno voljo vztrajati brezpogojno v takšnem življenju ves živ dan. In če član spolnjuje pravila in se ravna po navodilih in pobudi, ki mu jih nudi redno voditelj pri sestankih in osebnih obiskih, če resno sodeluje pri odsekih, napreduje — po svojih zmožnostih in po meri milosti božje — v svetosti in apostolski gorečnosti, kakor se po pravici pričakuje od kongreganista.

Kajne, kongreganisti, da čutimo v sebi moč, da sprejmemo te visoke zahteve? Sveti Duh vžiga danes v mladih dušah velik in plemenit idealizem. Mi ne moremo zaostajati, ne smemo izdajati sveta izročila slavne kongregacijske zgodovine! Mi si moramo prizadevati za najvišje ideale v duhovnem življenju in apostolstvu! Žalostno bi bilo, če bi v današnjih dneh namerjal kdorkoli napraviti iz MK povprečno, mlačno, nedelavno družbo. Kongreganisti, to ne sme biti! Če bi se zgodilo, bi to pomenilo konec MK pri nas. Najboljši med nami ne bi več z vsem srcem ljubili MK. Drugod bodo iskali hrane za svoje idealno prizadevanje, če jim ga MK ne bo nudila v dovoljni meri. Ne! če cvete drugod idealizem — in prav je, da cvete, tega se veselimo, saj so mu dale vprav MK prvi razmah! — mora v MK evesti še bolj! Če se drugi odlikujejo v čednosti in v pogostnem prejemanju svetih zakramentov in v apostolstvu, se morajo kongreganisti še bolj, ker jih kot Jezusovo elito vzgaja sama božja Mati! — Naše geslo je: **Po Mariji k Jezusu.** Naš bojni klic pa se glasi: **Za Kristusa z Marijo!**

P. Ramšak S. J.

(Se bo nadaljevalo.)

Prečista Devica, kraljica majnika

Čutni nagon, od vseh telesnih nagonov najsilnejši, ker mora po Stvarnikovi odredbi pomagati ohranjati in množiti prebivalstvo zemlje ter s tem tudi bodoče prebivalstvo srečnih, svetih nebes: ta nagon je po nesrečnem dogodku v raji še posebno vznemirljen, neurejen, nasilen in uporen. Kakor potuhnjena zver mežika ob svetišču božjega ustvarjanja človeških življenj in čaka človekovih lahkomišelnih, neobzdranih trenutkov, da mu oskrni, onesreči in poniža duševnost in telesnost.

Mnogi mladi ljudje doživljajo padce in poraze, udajajoč se nečisti sli. Sli so za blodnimi vabili strasti, iskali ljubezni in hlatali za veseljem in za srečo. Njih široko odprte, blesteče se oči so se pa kmalu skalile v sramoti in notranji nesreči. Doznali so iz lastne žalostne skušnje, ne hoteč poprej slušati svarilnih klicev vesti in krščanske vzgoje: da je nečistost hlapčevanje duha telesu; da so okovi nečistega greha in nečiste navade težki in boleči; da nečistost ugonablja poudince, družbo in narode in bodoči rod; da je neizčrpna božja resnica v Jezusovem vzkliku: »Blagor čistim, ker ti bodo Boga gledali!« Mlad človek, kateremu je nečistost začrtala grde poteze na obraz in mu v dušo nalila gnusa in studa, še tembolj čuti, kako srečni, zares notranje in neskaljivo srečni so oni, ki s krepostjo čistosti junaško in dosledno zmagujejo nad telesno slo. Na čistih čelih odseva blesk srečnih, svobodnih božjih otrok, božjih sinov in božjih hčera.

Blagor čistim! Blagor jim, ki so se ob življenjskem razpotju telesnega doraščanja kakor mladi Heraklej odločili za Krepost čistosti in se zaničljivo odvrnili od telesne Sle! Kakor Heraklej, tako tudi oni — ako vztrajajo pri svoji pravilni odločitvi — vršijo v svoji mladosti v vsem svojem življenju velike reči. Pa tudi onim blagor, ki so bili morda nesrečno zagazili v močvirje greha, a jim je srce zajokalo v njem ter so se kakor izgubljeni sinovi ali izgubljene hčere iskreno skesali, naredili lepši načrt za življenje in — oprani v Jagnjetovi Krvi — gredo zdaj spokorno in še tembolj pazljivo skozi pomlad življenja, da se z resnobo svete čistosti pripravijo za lepo, vestno in osredotočeno življenje.

Čistost je krepost močnih in svobodnih. Čistost je pogum, moč in junaštvo. Čistost je pravilno spoznanje in pravilno vrednotenje. Čistost je vzgojiteljica k plemenitosti. Čistost je tudi najboljša varuhinja vere, nedoumljivo dragocenega zaklada svete vere.

Blagor čistim!

* * *

Japonski nekrščanski vzgojitelj je blagroval katoličane, da imajo v Mariji tako prekrasen vzgojni vzor. Žena, ki je obdana s svitom obeh najvišjih ženskih vzorov: s svitom devišstva in obenem božjega materinstva. Marija, Devica in Mati. S svojo miselnostjo in dejavnostjo kaže ženski mladini čisto in svetlo življenjsko pot. Njen vzor pa sveti na mladostno cesto življenja tudi moški mladini, saj je za fanta ena najvažnejših mladostnih nalog, da si dobi iskreno in globoko spoštljivost do ženstva in je do njega viteški v mišljenju in vedenju, braneč dostojanstvo ženstva pred vsakomur, zlasti še pred samim seboj.

Seveda je ta japonski vzgojeslovec mislil, da je Marija, devica in Mati, nam katoličanom samo versko-pesniški zamislek, kakor jih imajo pogani. Nam pa mora iskreti oko v srečni zavesti, da je Marija resničnost, ki se s svojim božjim materinstvom spaja z božjo resničnostjo. Njen vzor devišstva in čistosti je vzor, ki je živel na zemlji in živi sedaj v nebesih. Iz resnične vsakdanjosti in nizkotnosti življenja se je povzpela do tolikih višin: Kraljica devic, Mati prečista.

Marija vzor čistosti. Marija pa je tudi od Boga nam dana materinska zavetnica in pomočnica v borbi duha zoper neurejeno telesnost. Na rokah drži Sina, ki je vsemogočni in dobri Bog. Delilka milosti je, Devica mogočna. Nešteto mladih ljudi se je pri Mariji dokopalo do lepše miselnosti. Marijina materinska roka jim je pomagala odkloniti ali pa zdrobiti spone nečistega greha. Z milostmi, dobljenimi po Marijini priprošnji, so šli od zmage do zmage, v ponižni zavesti svoje slabosti, pa tudi v trdnem zaupanju na božjo milost in Marijino pomoč. Po božji Materi so bili prerojeni v božje otroke, ki se zavedajo dobljenega božjega plemstva in ga ne prodajajo za lečo trenutnega nizkotnega čutnega ugodja, kateremu tesno sledi žalost in nesreča.

* * *

Tudi po slovenskih vrtovih, tratah in pobočjih siplje majnik svoje vonljivo cvetje. V tem mesecu rasti in razvoja, pomladi in veselja stoji Marijin lik v mili in nadzemski luči pred nami. K Materi hodimo, da jo častimo, da prenašamo lepe poteze njene duševnosti v svojo dušo in da jo prosimo za varstvo in pomoč.

Ob njenem vzoru si umijmo duše! Z njeno pomočjo si jih okrepimo!

Mladim sreem pa bodi v majniku skrbna misel na čistost in pobožna molitev za čisto mišljenje in življenje še posebno srčna zadeva.

Dr. Fr. Jaklič.

Je to znak, ki zgoščuje v sebi pobožnost 20 vekov.

Bilo je nekoč, pred 20 stoletji, Kristus in njegova Mati. Marija je dvignila in pokazala svoje Dete pastirjem, ki so na kolenih pred njo klečali: Dete naj jih blagoslovi in oni, majhni, naj ga molijo.

Nepojmljivo mil prizor, ki ga je krščanska umetnost tako pogosto oblikovala: Devica drži Sina v naročju. On se kot zlahten cvet na steblo smehljaše sklanja k listim, ki ga molijo.

Zvesti čuvarji gorečnosti, poklekni danes pred znak, ki objasnjuje in za vedno določa Marijino kretnjo.

Za vedno, ker je Jezus odločil tako, da se le po Njej daje ljudem.

In to je tista duhovna globina, ki jo znak mladega kongreganista nazorno prikazuje: z materinskima rokama oklepa črka M (Marija) monogram Sina (XP), se z njim prepleta, ga okvirja in nosi, mistična monštranca, iz katere izžareva Kristus.

Tako naš znak izraža našo trajno vero. V njem živi misel 20 stoletij. H Kristusu kralju po Materi!

On more dati smisla in duhovnih vrednot slehernemu dnevu našega skromnega življenja.

Mati, kdo je ta otrok, ki ga nosiš na rokah? Sam božji Sin je!

Njegove roke so ustvarile svet, a vendar jih je položil krog tvojega vrata. Njegove oči gledajo svete angele in veličastvo nebes, zrejo pa tudi v tvoje oči in v tvoje srce. Njegova usta, ki so izgovorila fiat — bodi, in so nastale gore in zvezde in cvetlice, ta usta ti šepetajo: »Ljuba mati!« In njegovo božje Sree, ki je lepše in čistejše in svetejše kakor

Kaj so nam naše cerkve in cerkvice?

Leta 1902, ko je v naši slovenski domovini divjal strašen boj med obema domačima strankama, med liberalci in klerikalci, je zaklical takratni vodja liberalne stranke dr. Ivan Tavčar: »Cerkve po naših gričih in hribih so znamenja naše sužnjosti.« Ob času našega največjega trpljenja, med svetovno vojno, in sploh v zadnjih letih svojega življenja sicer ni več tako mislil, a ta njegov vzklík se ne pozabi več. Prav tako mislijo glede cerkva ruski boljševiki, ki so jih menda že večino podrli ali spremenili v muzeje, prosvetne domove i. pod., in z njimi španski komunisti, ki že od julija lanskega leta isto vrše v Španiji tam, kjer imajo moč in oblast.

Spričo tega besnega sovraštva napram katoliškim in pravoslavnim cerkvam pa se nam zdi primerno in poučno spomniti, kako je sodil o cerkvah in cerkvicah svoje domovine Francije veliki francoski pisatelj Maurice Barrès (1862 do 1923 v Parizu). Ni bil sicer — na žalost — veren katoličan, vendar pa je priznaval katolištvu to zaslugo, da je v teku desetih in več stoletij, odkar je Francija sprejela katoliško vero, bil poglavitni činitelj in soustvarjalec narodne francoske kulture. Ko je v letih 1902—1904 zloglasni ministrski predsednik Combes razganjal katoliške redove in zapiral njih cerkve, je Barrès v parlamentu in dnevnem časopisu branil obstoj katoliških cerkva. V njegovi knjigi »La grande pitié des églises de France« beremo te-le misli in razlage njegove:

»Naše cerkve nam pričajo o naši umetnostni tradiciji, segajoči iz stoletja v stoletje, so monumentalni spomeniki francoskega duha, ki iz njih — pa ne le iz katedral, ampak iz vseh 40.000, kolikor jih je v Franciji — že od 9. stoletja govori. Glasovi naše domovine so, dvigajoč se iz njenih tal, glasovi naših dedov so, ki so jih zidali. Kdor cerkve ruši ali rušenje ukazuje, je skrunilec svetih tal našega naroda. Kdor je zoper cerkve, nima nikdar na svoji strani nikakšne višje ideje, nikakšnega plemenitejšega npravnega čustva. Nasprotno, s svojo živalsko nesramnostjo do teh palač ideje dokazuje, da je izključen iz vsake prave kulturnosti.«

M. Barrès je bil poleg Charlesa Maurrasa ter Léona Daudeta glavni borec za narodni prepoved Francozov, za tako zvano Action française. (Papež Pij XI. je izrekel, da katoličani ne morejo sodelovati s to akcijo, ker ji je katoličanstvo samo sredstvo za doseg političnega cilja.) Namen vseh njegovih romanov je bil: ohraniti pristno francosko kulturo vedno svežo. To neminljivo svežost pa more dobivati — to je bilo njegovo globoko prepričanje — le od katolištva. Lepo je to stalnost, neminljivost katolištva, nasprotno pa nestalnost, minljivost protikatoliških fraz izrazil s tole primero:

Kapelica na robu brzega potoka, v nebo kipeče, večno kamenje na bregu vodé, ki teče, teče, teče... Kakšna slika! Kakšen predmet brezkončnega premišljevanja! Sedim na travniku. Voda se iskri, dere proti meni, se vzpenja ob mojih nogah v valove, šumlja in izginja, le za hip vidim isti val, v naslednjem hipu je že odbrzel... za zmerom...

Trdno stoječa kapelica mu je simbol (podoba) stalnosti katolištva, žuboreči potok, izginjajoči valovi simbol nestalnosti vsega drugega...

Morda si ime tega moža bolje vtisneš v spomin, če ti povem še tole dejstvo:

M. Barrès je umrl v decembru 1923, še ne eno leto za njim — v oktobru 1924 — pa romanopisec Anatole France, popoln skeptik in svobodomislec. Nekdo, ki je videl pogreba obeh, je (pogreba) kratko takole opisal: France je bil pokopan na državne stroške. V sivem mraku oktoberskega popoldneva se je pomikal žalni sprevod v vseh deželah občudovanega pisatelja, skozi mrzli sijaj pariških Champs-Élysées. Pred mrliškim vozom nekaj nosilcev vencev, nekaj ducatov študentov ter dva voza vencev, za njim pa mlad sorodnik ter dve nepredolgi vrsti gospodov, ki so brezdvomno morali zastopati kakšna društva. In za njimi jedro sprevoda: okrog kakšnega pol ducata rdečih zastav se je zgrinjalo brez reda več stotin moških in mladih gospodičev, ki so vodili pod pazduho vsak svoje gologlavo dekle, se smejali in nad začudenimi gledalci, kakor se je zdelo, šale zbijali. Prej ko v desetih minutah je šlo vse mimo.

Čisto drugačen je bil tudi državni pogreb Maurice Barrèsa. Že ko je ležal na mrliški postelji — držal je križec v rokah (ker je bil to, po izpovedi domačih, sam želel) — so ga premnogi prišli kropiti. Na dan pogreba pa se je kljub decemberskemu dežju, ki je neusmiljeno tleskal na dežnike in vozove, gnetlo vse, gospoda in preprosti ljudje, da bi rajniku izkazali še zadnjo čast, ko so ga skozi zimski Pariz peljali v Notre-Dame. Najsijajnejši žalni zbor je polnil črno zastrte ladje častitljive katedrale. Do konca svojih dni je iskal, da bi se pomiril s staro vero Francije; veličastno petje liturgije te vere mu je želelo večni mir. (Prim. »Stimmen der Zeit«, 1925.)

Dr. J. D.

najsvetejša ljubezen, počiva na tvojem čistem srcu. To svoje Srce je daroval tebi, Mati!

Mati, kako srečna si s svojim božjim Detetom! Tudi mi se moramo s teboj na vso moč veseliti. Prinesti ti moramo kar ima pomlad cvetja in sonca in ljubezni.

Ljuba Mati, ki Dete nosiš! Povej, kako bi bilo, če bi položila svoje Detece v naše roke — za nekaj trenutkov samo? Potem ti ga vrnemo.

Velika milost mora biti, če se komu božje Dete tako na srcu odpočije. Čudovita pomlad razevete tedaj v duši...

Moji Zvezdi

Pred petimi leti je menda bilo, ko sem dobil od tovariša prvo številko »Naše Zvezde«. Oblika zvezka s sliko potnikov v čolnu, ki strastno stegujejo svoje revne roke sredi valov v Zvezdo Vodnico. Znotraj pa nič posebnega. Samo prvo navduševanje za novi dijaški list. Odkrito povedano, nič me ni osvojila prva številka »Naše Zvezde«. Tovariši so govorili med sabo o novem veselem gibanju med kongreganisti, slavili dan izida prve številke, imeli polna usta slavospevov za ustvaritelje novega lista; meni je vse presedalo.

Pride druga številka. Zopet jo najdem v pultu; neki nagajivec mi jo je nastavil. Nisem si mogel kaj, da je ne bi pregledal. — Pride četrta številka »Naše Zvezde«; ta je pregnala temo in zasvetila v moje življenje. Bral sem v članku »Veni, vidi, vici«: »Naj se usuje ogenj z neba, naj zagrmí, da odjekne od vseh strani, da se bo tema razklala, da bomo videli pot navzgor. Hočemo kongregacijo, ki bo vredna svojega imena, — sicer bom molil jaz, vinogradnik božji: »Gospod posekaj jo, ker škodo nam dela.« Milijoni brezbožnikov so na pohodu, ki se bliža res strahovit v disciplini in sovraštvu, da uniči božji vinograd — Zbudi se! Bliska se in grmi... Pridi brat...

In sem prišel... Začel sem. Tistega dne pred petimi leti so padli zidovi dvomov in predsodkov v moji duši. Jasneje in silneje sem začutil klic, vabilo v božji vinograd. Stopil sem vanj že ob šesti uri zjutraj, se predstavil Gospodarju, ki me je vesel sprejel in danes sem ves Njegov...

Od tedaj naprej sem komaj čakal, kdaj prisije nova številka »Naše Zvezde« v moje mlade bojne dni. Danes ležijo vsi letniki pred mano. Pregledujem jih. Več kot pri raznih sestankih in shodih sem dobil pri resnem študiju »Naše Zvezde«. Ali ni čudovito, da te mrtva črka tako osvoji in priklene nase, da se ti zdi nemogoče živeti brez te duhovne hrane? Ali ni čudovito, da se marsikak akademik danes zahvaljuje za svojo mnogo obetajočo mladost »Naši Zvezdi«? Ali ni čudovito, da se moram zahvaljevati za svoj visoki poklic tudi »Naši Zvezdi«? Gotovo! Pa še to povem, da nisem sam, da nas je mnogo, zelo mnogo, ki nam je »Naša Zvezda« veliko dala.

Dal Bog, da bi bil tudi Ti kdaj v tem številu! Da boš, brat moj, na delo! Samo malo dobre volje je teta. Čitaj, premišluj, spolnuj! Preštudiraj n. pr. dobro in temeljito v zadnji številki članek: »Ki živiš in kraljuješ...«; zamisli se nad onimi stavki tam proti koncu vsakega dela. Fant, rešil si boš letošnji majnik...

Prišle bodo počitnice. »Našo Zvezdo« vzemi s seboj! Naj ti sveti! Rešil si boš počitnice. In tako leto za letom. Čez pet, sedem let krmarjenja mimo mladostnih skal in čeri, s pogledom v Zvezdo Vodnico, boš moral priznavati:

»Naša Zvezda« mi je pomagala v živo in veselo katoličanstvo.

Tako se zgodi!

S. S.

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kata Vaccaria

(Dalje.)

»Kaj hočeš?« je Lisboa vprašal fanta, ko sta bila oče in sin vendarle vsaksebi.

»Pot!« je le zahropel.

Kot bi zagrmelo, je ta edina beseda zadela nezadovoljnije. Obkrožili so Roberta in malega Lisboa, ki se je bil tudi približal, in so ju izpraševali in pozvedovali. Tudi loveca na Indijance je zgrabilo.

Ko večnost se je zazdelo staremu Ribeiru, preden se je četa spet zbrala. Mahoma je bil spet samozavestni, o vseh priznani vodnik.

Čez dolge, neskončno dolge minute je mogel spet dati znamenje, naj iznova prodirajo dalje po stezi, ki sta jo kazala Armand in on sam. Robert pa je stopal zadaj med poslednjimi in je bil poln sovraštva in sramu in srda.

Vsi so bili tako razburjeni, kot bi imeli mrzlico. Navzlic temu pa ti rojeni lovci niso niti najmanj pozabili, da morajo biti previdni. Zdaj so hitreje napredovali, saj je blodila po temnem nočnem nebu že slutnja rane svetlobe in je bilo laže spoznati pot.

Tako so se neslišno smukali skozi ulico iz trsja, dokler niso dospeli na drugo stran pobočja, ki je bil v senci redkejšega nasada dreves in ki se je v njemu skrivalo taborišče rdečih. Po Ribeirovih navodilih se je četa razkropila na obe strani in na naglo znamenje se je potuhnjeno in tiho ko gruča kač zvižala po rebri navzgor.

Ko blisk so možje iznenada naskočili ničesar hudega sluteče, speče in preobjedene Indijance. Neusmiljeno se je zagrizlo mrzlo železo v prsi rdečkarjev.

Dasi so bili farmarji razburjeni in polni sovraštva in maščevanja, vendar je bilo marsikomu iz početka težko zabosti nasprotnika, ki se ni mogel braniti. Pri prvem naskoku je bilo brez dvoma uničenih pol rdečih vojščakov. Nato je pa vse zaživel krog ugaslih ognjev in nizkih kolib. Z divjim krikom in živinskimi rjojenjem so se preplašeni rdečkarji borili za življenje. Še glasnejše je bilo v sreč segajoče kričanje žensk in otrok, na katere so napadali tudi že brezobzirno planili. Borba se je razplamtela in belokožci so postrelili vse, karkoli se jim je zoperstavilo in kar je imelo rdečo kožo. Napadeni Indijanci se pač niso mogli uspešno braniti in le majhne so bile rane, ki so jih mogli zadati svojim morilecem. Med poslednjimi je došel Robert, tedaj ko je bilo dano povelje za napad. Ni mu prišlo na um, da bi se udeležil klanja, in prizori,

ki so se v nekaj minutah razvijali pred njim, so ga v dno duše pretresli. Čeprav ga je vse to navdajalo s studom in z grozo, vendarle ni mogel drugače, ko da je gledal te strahotne in brezmejno okrutne prizore. Kot bi bil chromel, je nekaj časa cpazoval to grozoto. Le tedaj je še oživel, ko je zapazil, kako je v nekem neopaznem trenutku zahrbtno napadel Berillo Artigão njegovega očeta, ki je bil pravkar podrl na tla enega izmed poslednjih rdečkarjev. Tedaj je planil Robert z divjim naskokom naprej in odrinil potuhnjenega razbojnika, ki je hotel splošno zmešnjavo izrabiti v to, da bi radi starega, zasebnega sovraštva umoril tovariša lastne krvi. Ribeiro se je vrgel kvišku in videl, kako se je strahopetni dedec strkljal po tleh. Zdaj bi ga imel v svojih pesteh. Pa ga je le oplazil z najzaničljivejšim pogledom in izpljunil strup, ki ga je bil poln ta pogled. Za hip je zgrabilo Roberta, da bi maščeval ta figarski zločin. Nato pa ga je obšel strahoten stud in mu dal moči, da je zbežal iz tega kraja strahot, ki ni bilo niti besed zanje, in je bežal, ne prestanto bežal, kamorkoli so ga nesle njegove noge.

Strašna je bila sodba belih. Maščevali so se za umor Felisberta Lisboa in še za marsikak zločin divjajočih Bugrov. Niti enega rdečega življenja ni bilo več na tem prostoru, kjer so še včeraj veselo proslavljali praznik. A tisti možje, ki so se bili udeležili napada samo zaradi maščevalne pravičnosti, se vendarle niso mogli veseliti zmage. Res, morali so odpraviti ta večna vznemirjenja in ogrožanja gozdnih prebivalcev. Vendar, kar se je bilo zgodilo, je bilo grozotno. Večina ljudi je zatorej naganjala loveca na Indijance, naj se skoraj vrnejo. Nikomur ni prišlo na mar, da bi opravljal še posle grobarja.

Ko so se odpravljali nazaj, se je izkazalo, da sta manjkala dva moža. Robert je zbežal in radi njega niso bili v skrbeh. A da ni bilo Biankija, je resno zaskrbelo njegove prijatelje, ki jih je bilo veliko. Nihče ni videl, da bi se bil udeležil boja. Tudi se temu nihče ni čudil, saj so vsi vedeli, da je šel Bianki zato z njimi, da bi jim prigovarjal, naj bodo zmerni. Iskali so ga nekateri in ga tudi našli. Stran od poti, ondi, kjer so gore kipele k jutranjemu, ko z duhovi obdanemu nebu, so dobili njegovo truplo. In če je bila ta najdba ko nova, grenka kaplja, ki je kanila v že itak zagrenjeno veselje radi zmage, je bila tudi povod za nove skrbi.

»Če so mogli rdečkožci pribežati do semkaj, da so umorili starca,« je vzkliknil Gomez med splošnim molkom, »so tudi pobegnili. In čeprav je bil en sam begunec, je bil ves naš boj zaman. En sam ubežnik zadostuje, da nam naprti na glavo vso rdečo sodrgo, kolikor je je okoli in okoli za dneve daleč hoda. Gorjé nam!«

Vsi so se vprašujoče zazrli v Ribeira, loveca na Indijance. A tudi ta je bil molčeč, za čuda molčeč.

8. Novo življenje.

Odkar se je Robert vrnil zjutraj po dolgem, samotnem tavanju domov, je prestal vse muke vesti, ki jo tlači krivda. Kako je prav za prav našel pot do-

mov, si sam ni bil na jasnem. Šele doma je imel spet svoje občutke v oblasti. V duhu so se mu s strahotno jasnostjo obnavile vse grozote prejšnje noči in venomer mu je nekaj govorilo: To si ti zakrivil!

Nikogar ni bilo doma, ko je prišel. Gostje niso dolgo ostali pri Ribeiru, ko so se vrnili, marveč so koj odjezdili dalje v svoje farme in k svojim čredam. Tudi lovec na Indijance je bil zunaj pri svojih čredah.

Celo on ni mogel strpeti doma.

Jutri ga bo pričakoval Kiko! Do vra-tu udarja srce Robertu, če se spomni Kika. Če bodo že danes da Cunhovi zvedeli o dogodku, potem bo pač konec prijateljstva s Kikom. Kikov oče ne bo pustil, da bi le še besedico spregovoril s tem Ribeiro! Pa če bi jutri ob določeni uri Kiko zares prišel, ali ne bo še huje? Saj mu bo moral vendar vse povedati — in potem...?

Počasi so se vlekle ure, vlekle so se bolj in bolj počasi, čim bolj se je bližal večer. Vendar je prešel tudi ta dan in v prvih urah noči je ubogega fanta premagala čezmerna utrujenost, da ga je objel nemirni spanec. — Krog tretje ure zjutraj se je Robert že zbudil. Ko se je zavedel, je oživila v njem tudi vsa tista strahota in z njo njegova lastna krivda. Tako ni mogel več živeti, tega ni mogel več prenašati; moral se bo osvoboditi krivde in sramote. Robert je začutil, da bo ta dan odločilen za njegovo življenje.

Koj zarana bo odjezdil k da Cunhovi in bo stopil pred Kikovega očeta ko pred sodnika. Zavedal se je, da ga bodo prav mrzlo sprejeli in najbrž še huje, ko samo mrzlo. A kar hrepenel je po trdih, mrzlih besedah, po jedkih očitkih in neusmiljeni razsodbi. Čutil je, da ga bo le to vsaj malo osvobodilo greha, ki ga je tako silno moril.

Počakati je hotel še uro časa, nato bi se odpravil. Pa je minulo le nekaj minut po tem sklepu in že ni mogel več zdržati v svoji kamri. Kmalu nato je zdrevil proti vzhodu.

Čim prej se odpraviš na težko pot, tem bolje!

Da Cunhovi so se silno začudili, ko je stal mladi Ribeiro po dolgi ježi tako zarana in po njegovem obrazu sodeč, tako razburjen pred njihovo hišo.

»Menda se vendar ni pripetila kaka nesreča?« mu je prestrašeno zaklical Francišek, ki je prvi planil iz hiše.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo p. V. M. Vrtovec S. J.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1936/37 za oba dela 30.— Din, celoletno 1936/37 za en del 15.— Din, posamezna (ločena) številka

po znižani ceni za dijake . . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).